

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1890-12-15

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 3 0 5

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10659>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ.

Έν Κύπρῳ σελλίνα 8.
Έν τῷ ἐξωτερικῷ » 10.

Εκδότης καὶ συντάκτης Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ.
EDITOR S. CHOURMOUZIOS.
Γραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον «ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ»
ὁδὸς BLONDEL ἀρ. 5.

ΕΙΣΟΠΟΙΗΣΕΙΣ καὶ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Καταχωρίζονται κατ' ἀποκοπήν.
Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ΠΕΡΙ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΙΔΕΑ ΗΜΩΝ.

— § —

Μετ' εὐχαριστήσεως βλέπομεν ἐσχάτως ἀνακινούμενον τὸ ζήτημα περὶ διαρρυθμίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ὁποίου ὅτε ἡμεῖς ἐγράφομεν ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ μικροῦ φύλλου μας ἀριθμῶν, ἐταράξαμεν τὸν γόλον τινῶν καὶ ὑπεπέσαμεν εἰς τὴν μὴν τῶν ἐχόντων τότε συμφέρον νὰ μὴ διαταράττωνται οἱ κύκλοι τῶν. Ἀλλ' ὅτι προεβλέπομεν, ἀναλογιζόμενοι τὸ δυσανάλογον τῆ ἐποχῆ συστήμα, ἤρξατο ἤδη πραγματοποιούμενον εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀναγκάζη πολλοὺς νὰ σκέπτονται περὶ ἀλλοιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ συστήματος, διὸ καὶ διάφοροι τρόποι προτάθησαν ἐσχάτως καὶ νομοσχέδια περὶ τούτου συνετάχθησαν.

Πλὴν καθ' ἡμᾶς ὑπάρχουσι δύο ζητήματα, ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀμοτέρων, πρέπει δὲ συγχρόνως νὰ ληθῆ πρόνοια πρὸς διαρρυθμίτην αὐτῶν. Τὸ πρῶτον ζήτημα εἶνε: αἱ σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς πολιτικὰς ἀρχάς. Τὸ δεύτερον εἶνε: ἡ διαρρυθμίσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας.

Τὸ πρῶτον ζήτημα ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ἤδη καταπατούμενα προνόμια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τῆς Κύπρου, οὕτα αὐτοκέφαλος καὶ ἀνεξάρτητος ἔχει, διὰ φερμανίου παραχωρημένα καὶ ἐπικυρωμένα, δικαιώματα καὶ προνόμια, ἀφορῶντα τοὺς γάμους, τὰ διαζύγια, τὸ περὶ διατροφῆς (ἀνακαφᾶ) κ. λ., ὡς καὶ τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τιμωρίαν τῶν παρεκτροπομένων ἱερέων, τῶν διαπραττόντων ἔργα κωλυόμενα ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ὡς συζεύξεις παρανόμους κ. λ. Πάντα ταῦτα μόνη ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κανονίζη, ἡ δὲ πολιτικὴ ἀρχὴ δὲν δικαιούται νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰμὴ μόνον νὰ ἐπιχωρᾷ καὶ παραδέχεται ὅσα ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ σύμφωνα πρὸς τοὺς ἰδίους νόμους ἀποφασίζει, νὰ τιμωρῆ δὲ καὶ πολιτικῶς πάντα ἀπειθοῦντα εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις.

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε καθ' ἡμᾶς τὸ σπουδαιότερον, διότι ἡ παράβασις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων μὴ τιμωρουμένη, θὰ συνεπιφέρῃ θάττων ἢ βράδιον τὴν γενικὴν ἀπὸ τῶν νόμων τούτων ἀπομάκρυνσιν καὶ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν περιφρό-

νησιν. Παραβαίνει π. χ. ἱερεὺς τις τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, ἐκτελῶν γάμον ἢ ἄλλην τινὰ πράξιν κωλυομένην ὑπὸ τῶν νόμων, τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλ. Ἀρχῆς διὰ παύσεως τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων του, πρὸς παραδειγματισμὸν, ὑποταγὴν δὲ καὶ σεβασμὸν εἰς τοὺς ἐκκλ. νόμους· καὶ ὅμως ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀψηφῶν καὶ νόμους καὶ Ἐκκλ. Ἀρχὴν ἐξακολουθεῖ παπανόμως ἱεουργῶν. Τί δέον γενέσθαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Βεβαίως ὀφείλει ἡ Πολιτικὴ Ἀρχὴ, ἀφοῦ λάβῃ γνῶσιν τῆς Ἐκκλ. ἀποφάσεως νὰ ἔλθῃ συνεπίκουρος τῆς Ἐκκλ. Ἀρχῆς, τιμωροῦσα καὶ πολιτικῶς τὸν ἀπειθῆ ἱερέα, διότι ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ οὐδὲν περαιτέρω δύναται νὰ πράξῃ πρὸς κώλυσιν τοῦ κακοῦ.

Προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ ἱερέα τινὰ νὰ δώσῃ λόγον τῶν πεπραγμένων, ἡ δὲ νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ τὸ σχῆμα, ὅπερ ἀναξίως φέρει, ὡς παρεκτραπείς εἰς ἔργα ἀντιβαίνοντα τῷ σχήματί του καὶ μὴ τιμωρούμενα ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων. Ἐάν ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀπειθῶν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἀρχῆς δὲν παρυσιάζεται, ἐξακολουθεῖ δὲ κατέχων τὸ σχῆμα καὶ ἱεροπραττῶν πρὸς γενικὸν σκάνδαλον, τότε τί δέον γενέσθαι; Ἡ Ἐκκλ. Ἀρχὴ οὔτε ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἔχει οὔτε φυλακάς. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Πολιτικὴ Ἀρχὴ νὰ πειθαναγκάσῃ τὸν ἱερέα νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς κελεύσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἀρχῆς;

Δὲν ἀφίχθημεν εἰσέτι μέχρι τοῦ σημείου τούτου τῆς τόσης τῶν ἱερέων ἀπειθείας πρὸς τὴν Ἐκκλ. Ἀρχὴν, ἀλλὰ διαφορα σημεῖα ἀναφαινόμενά που καὶ που προαγγέλλουσι ὡς ἐπικειμένην μίαν τοιαύτην ἐκκεντρωτικὴν, ἐκρυθμον καὶ ἔκνομον κατάστασιν, τούτου δ' ἔνεκεν εἶνε ἀνάγκη νὰ ληθῆ ἐγκαίρως πᾶσα πρόνοια.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ζήτημα, τὴν διακανόνισιν τουτέστι καὶ ρυθμίσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς οὐσίας, τέσσαρα τινὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν συντάττοντες τὸν κανονισμόν.

Α'. Δὲν πρέπει νὰ ἀφαιρέσωμεν τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ἀρχηγούς μας τὴν ἐμπιστοσύνην. Ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγούς σημαίνει

ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτῶν τοῦ ποιμνίου, ἔλλειψιν συγκεντρώσεως, καὶ ἐξάλειψιν ἐπομένως ἰσχυροῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ κέντρου, λίαν ἀναγκαίου ἐν παντί καὶ πάντοτε.

Β'. Νὰ κατορθωθῆ ἡ στερεοποίησις τῶν εἰσοδημάτων διὰ τρόπον μὴ ἐπιβαρύνοντος τὸν λαόν.

Γ'. Νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ εἰσπραξις τῶν εἰσοδημάτων διὰ τρόπον ἀσφαλούς καὶ μὴ ἐξευτελιστικοῦ, καὶ

Δ'. Νὰ διατεθῆ πᾶν οἰονδήποτε περισσεύμα ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς καὶ ὑγιούς παιδείας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἱερατικὴν ἐκπαίδευσιν ἀτόμων καταλλήλων πρὸς κατάληψιν ἱερατικῶν θέσεων καὶ ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν ὑπάρχοντος ἀμαθοῦς κλήρου.
(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

[Ἐκ τῆς Τεργεσταίας «Ν. Ἡμέρας» μεταφέρομεν τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις Γερμανοῦ παιδαγωγοῦ ὡς τὴν ἐπισταμένην ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς γονεῖς].

Περὶ τῶν εὐεργετικῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς παρέχει τὸ σχολεῖον πρὸς καταπολέμησιν τῶν κοινωνικῶν κακιῶν ἐδημοσίευσεν πρό τινας ἐπόπτης τις τῶν ἐπαρχιακῶν τῆς Πρωσίας σχολείων τὰ ἐξῆς: «Πρὸς καταπολέμησιν οἰουδήποτε κακοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ γινώσκηται ἐκ τῶν προτέρων ἡ ἀρχικὴ αὐτοῦ αἰτία. Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ ἀναζητῆ μετὰ προσοχῆς τὰ αἴτια τῶν κοινωνικῶν κακιῶν, ὧν αἱ συνηθέστεραι ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις εἶναι αἱ ἐξῆς: ἡ χαλαρότης τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἡ ἐπίτασις τῆς πρὸς τὰς ἀπολαύσεις ὀρέξεως· ὁ καθ' ὑπερβολὴν πολλαπλασιασμός τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων πρὸς ἐξόντωσιν τῶν πρώην χρηστοθηστέρων συντεχνιῶν ἢ ὑπέρμετρος ἀξέτης τῶν μεγαλοπόλων καὶ ἡ ἀραιώσις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν καμιῶν ἢ εὐχερῆς ἐπιμείψα καὶ ἡ πλοτοθηρία ἀνευ ἀναλόγου μορφώσεως· ἡ ὀσμύρα ἀξανανομένη συσσώρευσις τοῦ πλοῦτου εἰς τινων χεῖρας καὶ ἡ τῶν πολλῶν ἄλλων ἀκτημοσύνη ἢ φθίσις τῆς γαιοκτηματικῆς ὀλιγαρχείας καὶ τῆς πρὸς τὴν γενέθλιον χώραν ἀγάπης· ἡ κατάλειψις τοῦ πατρικοῦ ἐπαγγέλματος ἐκ τῆ τῶν εὐποροσῶν καὶ τῶν πνευστέρων τάξεων· ὁ ψευδὴς πόθος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν παιδίαν καὶ τέλος, οἱ διεσπασμένοι ἀσυνειδήτου δημοσιογραφίας, καὶ τὰ δελεάσματα τῶν μεγαλοπολιτικῶν ἀπολαύσεων. Τὸ σχολεῖον ἔχει τὴν ἀποστολὴν νὰ προσκορίσῃ τοῖς μαθηταῖς διὰ προσφόρου διδασκαλίας, καὶ ἠθικῆς ἀσκήσεως σύμμετρον ἀνάπτυξιν τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, τοῦ φρονήματος, τῆς θελήσεως, καὶ ἐπὶ πλεόν νὰ ἐμπνεύσῃ ζωηρὰν ἀποστροφὴν ἀπὸ τῶν δελεασμάτων τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ὅχι μόνον ἐντός τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ ἔξω αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ρυθμίζηται καὶ νὰ σταθεροποιηθῆ ὁ χαρακτήρ τοῦ μαθητοῦ διὰ περιορισμῶν ἐπιβαλλομένων μετὰ τόσης πατρικῆς αὐστηρότητος μεθ' ὅσης καὶ προσοχῆς. Ὅρεξις τῶν νέων πρὸς καλλωπισμοὺς καὶ ἀπολαύσεις, διὰθεσις πρὸς φθόνον ἢ πρὸς μῖσος, καὶ ἐν γένει πα-

σα πρωμωτέρα και ἀδικαιολόγητος ἀξίως αὐτῶν πρέπει νὰ καταπολεμηθῆται καὶ νὰ καθυποβάλληται. Πρέπει νὰ ὑποκαίηται ἡ γὰρ τῶν νέων ἐπὶ τῆ σοβαρῆ ἐργασίᾳ, καὶ ἡ ἀναρεττικὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆ ἐφαρμογῇ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Διδακτέον τὸ ὅτι ἡ ἐργασία καὶ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη εἶναι τὸ ἕδαιστον κτήμα τοῦ βίου. Ἐκκλησία, σχολεῖον, καὶ οἶκος, ὀφείλουσι νὰ συνεννοῶνται ἀπὸ κοινῆς καὶ νὰ συμβαδίζωσιν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων. Ἡ ἐν τοῖς πρώτοις σχολείοις ἐξασκούμενη σωφρονιστικὴ ἐπιτηρητικὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθῆ καὶ ἐν τοῖς κατόπιν μορφωτικοῖς ἐκπαιδευτηρίοις, καὶ πρέπει νὰ καταστέλληται ἡ κατὰ τὰ ἔτη τῶν νεανικῶν ἐλαφρονομιῶν τάσις πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἰδρύσιν καλῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ τε λαοῦ καὶ τῶν μαθητῶν, καὶ συνεχῆς παρακίνησις πρὸς ἐπιμελῆ αὐτῶν κάρπων, θὰ προσπορίσῃ εἰς ἅπαντος τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν σωτήριον διανοίας τροφήν καὶ θὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπικίνδυνον ἐνέργειαν δημοσιογραφίας διερεθιστικῆς καὶ ἐκλυτικῆς. Πάντες ἐν γένει οἱ διδάσκαλοι, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, ἔχουσι τὴν ἱεράν ἀποστολὴν νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τοὺς νέους καὶ τὴν ἀλλήν ἐπι σύγχρονον γενεάν τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ παραδείγματος δι' ἀνυποκρίτου εὐσεβείας, δι' ἀληθινῆς φιλοπατρίας, διὰ παιθγῆσιον φιλονομίας, δι' εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, δι' ὁμόφρονος συνεργίας, καὶ ἐν γένει διὰ τῆς ἠθικῆς αὐτῶν συμπεριφορᾶς.

(Ἐκ τοῦ «Μηνότομος» τῆς Δρέσδης).

Εὐχόμεθα ἵνα τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τοῦ Γερμανοῦ παιδαγωγοῦ μελετήσωσι μετὰ τῆς θεούσης προσοχῆς καὶ οἱ ἐν τῇ πατρίδι ἀρμόδιοι, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ μὴ λησμονώσι ποτε τὸ ὅτι μόνη ἡ ὀρθὴ καὶ σκόπιμος παιδεύσις προάγει καὶ μεγαλύνει τὰ ἔθνη, ἢς ἀνευ, πᾶσα ἄλλη προσπάθεια πρὸς τὴν ἀληθινὴν ἐπίδοσιν, ἀποβαίνει οἰκοδομῆ ἐπὶ ἄμμου. Ἐάν μὴ ἐκαλλιέργησον λυσιτελῶς πρότερον τὸν ἀγρὸν τοῦ γερμανικοῦ μεγαλείου τὰ σχολεῖα, ὑποδοηθόμεθα ὑπὸ τε τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ οἴκου, εἰς ἅπαντος οὐδ' αὐτὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ Βίσμαρκ καὶ τοῦ Μόλτκε θὰ κατώρθωσιν ποτὲ ὅ,τι κατώρθωσεν. Παρ' ἡμῖν δέ, φεῦ! ποῖος ποτὲ τῶν νεωτέρων πολιτικῶν συνέλαβε κἄν ἐπαρκῶς ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν θαυματουργὸν δυνάμιν τῆς ἀληθινῆς παιδείας; Ποῖος ποτὲ διενόηθη νὰ ἐξάρη τὸν διδασκαλικὸν καὶ κληρικὸν ἡμῶν κόσμον, εἰς ἣς ἐρρίφθη ταπεινῆς θέσεως διὰ τῆς μαωρίας καὶ ἀθεοφοβίας τῶν κατὰ καιροὺς ἀρμοδίων; Μόνον ὀφθαλμῶν καὶ νοῦν ἀποσύμφωςιν δύναται νὰ συγχωρήσῃ τὴν μέχρι τέλους ἀγνοσίᾳ καὶ ἀδιαφορίαν τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν. Ναι, κύριοι ἀρμόδιοι, μόνον τὸ ὑγιᾶς λειτουργῶν σχολεῖον, συνεπικουρούμενον ὑπὸ τῆς ἀγίας μητρὸς ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ οἴκου, καὶ ἐν γένει τῆς σὴ φρονος κοινωνίας ἐμβάλλει τὰ ἀσφαλῆ τῆς κοινωνικῆς εὐεβείας καὶ τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου θεμέλια. Ἄλλ' ὅσον θρηρευτέα ἢ ἀληθινὴ καὶ λυσιτελεῖς παιδεύσις, τόσῃ καὶ χιλιάκις σφοδρότερον ἀποδιοσιπητέα ἢ τὸ χειρίστον τῶν κακῶν οἷσα ψευδοπαιδεία, καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύηται ὑπὸ τῶν πειθγικῶν καὶ γελωίων ἀπομιμήσεων ὀρθῶν τινῶν τρόπων καὶ ἔσεων, ὧν τοὺς πικροὺς καρποὺς οὐδ' αὐτοὶ ἴσως οἱ ἠλίθιοι ἀγροῦσιν.

Γ. Π.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις ἡ χολέρα ἐξαιπλουμένη εἰς τὰ περίξ τῆς Βηρυτοῦ ἠνάγκασε τοὺς Βηρυτίους ν' ἀναχωρῶσιν ἐκ τῆς πόλεως. Πολλοὶ μαθηταὶ τῶν ἐκεῖ σχολείων ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ Λιβάνιον ὄρος. Ἐννοεῖ ἀρά γε νὰ διαχειμάσῃ ἐδῶ πλησίον μας ἡ χολέρα;

Ἐν Λευκωσίᾳ ἐξακολουθεῖ ὁ κατὰ τὰς ἀρχιμηνιάς ἀγιασμὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Μᾶς ἀρέσει ἡ ἐμμονὴ εἰς τὰ παλαιὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα, πλὴν ὁ ἀγιασμὸς ἐν τῇ ἀγο-

ρᾷ σήμερον ἔχει τι τὸ ἄτοπον, διὸ καλὸν θεωροῦμεν νὰ καταργηθῇ.

Ἡ πλησίον τοῦ χωρίου Ἀγγαστίνας γέφυρα, ἡ μόνη ἣτις εἶνε παλαιῶν χρησεως, κατέρρευσεν ἀπὸ πολλοῦ καὶ οὐδεμίαν φροντίδα περὶ αὐτῆς ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις. Λέγεται ὅτι διὰ νὰ τὴν διορθώσῃ ἐζήτησε συνεισφοράς ἀπὸ τὰ περίξ χωρία. Ἀλλὰ μήπως οἱ κάτοικοι τῶν περίξ χωρίων μόνον διαβαίνουν διὰ τῆς γεφύρας αὐτῆς;

Συνεπεία τριζυμίας τὸ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην καταπλεύσαν αὐστριακόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ ἐνταῦθα, ἀπέπλευσε δ' ἀμέσως διὰ Λάρνακα χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀφήσῃ ἢ νὰ λάβῃ γραμματοπῆρας.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσταί μας ὅτι ἐκ τῶν φύλλων τῆς Κων(πόλεως καὶ Σμύρνης ἀνεγράψαμεν εἰδήσιν τινα ἐξ Ἀγ. Ὄρους ὅτι μοναχὸς τις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Κύπρου προῦκειτο νὰ πωλήσῃ τὸ τίμιον ξύλον τῆς Μονῆς. Ἐρευνησαντες καλῶς περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἐλάβομεν τὰς ἐξῆς ἀσφαλεῖς πληροφορίας, καὶ παρ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησ. Ἀρχῆς.

Ὁ μοναχὸς παρὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθησαν οἱ ἐν τῷ Ὄρει Ρῶσσοι μοναχοὶ νὰ ἀγοράσωσι σταυρὸν ἐμπεριέχοντα τίμιον ξύλον εἶνε ὁ κ. Διονύσιος ὁ νῦν ἐπιστάτης τῆς ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Μονῆς τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Θεοκρεμάστου ἐπιλεγομένου, τοῦ ὁποίου (Διονυσίου) ὁ μέγας καὶ ἱερός ὑπὲρ τῆς Μονῆς ταύτης ζῆλος εἶνε πασίγνωστος. Πράγματι ὅτε οὗτος πρό τινας καιροῦ εὕρισκετο εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος προῦτειναν εἰς αὐτὸν νὰ ἀγοράσωσιν ἓνα μικρὸν σταυρὸν ἰδικόν του, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη. Τὸ ἐν τῇ Μονῇ ἱερὸν κειμήλιον εὕρισκεται ἐν τῇ θέσει του, ἐντὸς τοῦ μεγάλου σταυροῦ ἐσφραγισμένον, ὡς ἦτο ἀπ' ἀρχῆς. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ὅτε ἀνεγράφομεν τὴν εἰδήσιν ἐκείνην οὐδὲ σιὰ κἄν ὑπονοίας περὶ τοῦ Διονυσίου διήλθε τῆς ἰδέας μας. Ἄλλον μοναχὸν ἐφανταζόμεθα ζήσαντα πρὸ τοῦ Διονυσίου ἐν τῷ Ὄρει.

Ἡ νέα ὁδὸς ἣτις ἐγαράχθη διὰ Κοφίνου συνδέουσα τὰς δύο πόλεις Λεμησσὸν καὶ Λάρνακα, εἶνε μὲν καταλληλοτέρα ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀλλ' ἔνεκα τῶν πολλῶν ἠνωφερειῶν, ἀπαιτεῖ ἐπιμελεστέραν καὶ δαπανηροτέραν διόρθωσιν, διότι ὡς ἔχει ἤδη μόνον ἄμαξαι λίαν στερεαὶ καὶ ζῶα ἀρκετὰ δυνατὰ δύνανται νὰ διανύσωσιν αὐτήν. Διὰ τοῦτο ἦτο προτιμότερα ἢ διὰ τοῦ Ζυγίου ἐάν ἐδαπανᾶτο τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν πρὸς διόρθωσιν αὐτῆς καὶ ἀνέγερσιν τῶν ἀπαιτουμένων γεφυρῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν αὔριον Κυριακὴν ὥρ. 10 π. μ. συγκροτεῖται συνέλευσις ἐν τῷ ἀναγνωστηρίῳ «Ἡ Ἰσότης» ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παπα

Χριστοφόρου, πρὸς ἐκλογὴν ἐνὸς μέλους τῆς ἐπὶ τῶν Θρονικῶν Ἱεπιτροπῆς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Ν. Σ. Φραγκοῦδη παραιτηθέντος.

Λεμησσῷ 15 Δεκεμβρ. 90.

Ἐκ τῆς Μητροπόλεως.

Πωλεῖται ἐν τῷ ἐν Λεμησσῷ καφεναίῳ τοῦ κ. Βασιλείου Μαρκίδη τῆ 23)4 Ἰανουαρίου 1891 ἡμέραν Κυριακὴν, τὸ σῶμα τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου «Κύπρον» ὅπερ εὕρισκεται ἐν Ζυγίᾳ καὶ ἐνθα θὰ παραδοθῇ μετὰ τῶν τριῶν ἀγκυρῶν καὶ ἀλύσεων εὕρισκομένων ἐν τῇ θαλάσῃ.

ΛΟΥΚΑΣ ΦΑΦΑΛΙΟΣ

[πληρεξούσιος τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἐταιριῶν].

Τῆ Συντάξει τῆς «Σάλτιγγος».

Ἡ Α. Ε. ὁ Μ. Ἀρμοστής περιεβλὼν ἅπαντας σχεδὸν τὴν ἡμετέραν Ἐπαρχίαν καὶ μετ' ἐπιστάτης ἐξετάσας τὴν, ἐν ὅλοις εἰπεῖν, τοῦ τόπου κατάστασιν, διήλθε πρό τινας καὶ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν, ἐνθα διετράψε τετραήμερον.

Τῆ ὑστεραίᾳ τῆς ἐνταῦθα ἀριστεῆς του, ἦτις ἦν Κυριακὴ, ἐδέξατο ἐν ταῖς σκηναῖς του εἰς ἐπίσκεψιν μόνον τὴν Α. Π. τὸν Μητροπολίτην Πάφου, κ. Ἐπιρκῆνον, μεθ' οὗ πολλὰ ἐρ' ἱκανῶν ὥραν ἀντήλλαξε περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπαρχίας.

Ἡ Α. Πανιφόρας, ὁ Ἅγιος Πάφου πολλὰς κατὰ τὴν ἀνὰ τὴν Ἐπαρχίαν περιοδεῖαν του ἀρυσθεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ἐπισκόπου τῆς θέσεως τῶν χωρικῶν, καὶ πολλὰ γνωρίζων εἰς ἰδίᾳ ἀντιλήψεως, ἐξήθηκε τῇ Α. Ἐξουχότητι τὸ ἐκρήμον τῆς καταστάσεως τῆς ἡμετέρας Ἐπαρχίας, ἦτις ἐν πολλοῖς ὑπελείφθη τῶν λοιπῶν τῆς Νήσου Ἐπαρχίῶν καὶ ὡς πρὸς τὰ δημόσια ἔργα, καὶ ὑπέδειξε μέτρα τινα πρὸς περιστολήν, ἵνα μὴ εἴπωμεν πρὸς ἀποσώθην τῶν κικῶς ἐχόντων, ἅπερ σπουδαίως ὑπ' ὄψει ἔλαβεν ἡ Ἐξουχότης του.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐν λόγῳ ἐπισκέψεως ἡ Α. Ε. ὁ Μέγας Ἀρμοστής παρακολουθούμενος ὑπὸ τε τοῦ ἰδικτεροῦ Αὐτοῦ Γραμματέως, τοῦ ὑπαπιστεῦ του, καὶ τοῦ ἡμετέρου Διοικητοῦ ἀντεπισκέψατο τὴν Α. Π. τὸν Ἅγιον Πάφου ἐν τῇ Ἐερᾷ Μητροπόλει, μεθ' οὗ καὶ αὐθις περὶ πολλῶν ἀντικειμένων ἀντήλλαξε τὰς σκέψεις του. — Αὐθήμερον ἐδέξατο καὶ τὰς ἐπισκέψεις τῶν πολιτῶν ἐν τῇ τοῦ Δικαστηρίου αἰθούσῃ, ὧν μετὰ μεγάλης προσοχῆς διήκουσε τὰ παράνομα.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀδιστακτικῶς πεποιθήμενος ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ Μέγας Ἀρμοστής ἐν τῇ χαρακτηριστικῇ αὐτῶν πνεύ ἐσκεμμένη καὶ εὐγενεῖ μερίμνῃ ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω πορείας τῶν τοῦ τόπου πραγμάτων, εὐχετηθήσεται νὰ θέσῃ ὅσον τῆσιον ὑπὸ μελέτην καὶ σκέψιν, καὶ δὴ καὶ ἐνέργησιν πᾶσας τὰς ἀρυσθεῖας πρὸς βελτίωσιν τῶν κικῶς ἐχόντων πληροφορίας, ἐκτελέων οὕτω τὸ ἐπίμετρον τῆς ἀρχῆς ὑπὲρ τῆς Νήσου, ἣν διέπει, δικηθεῶς του, πρὸς εὐημερίαν ὀλοκλήρου πάσχοντος λαοῦ.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ.

Δὲν ἔχομεν ἐπι εἰδήσεις ἐπίσημους περὶ τοῦ ζητήματος τῶν προνομίων, οὐδὲ γινώσκομεν εἰς ἐπίσημον πηγῆς ἐάν ὁ Σουλτάνος ἐκύρωσε διὰ Σουλτανικοῦ Ἰδαρῆ τὴν γενομένην ἐσχάτως συμφωνίαν. Ὡς γνωστὸν ἤδη, οἱ διευθύνοντες τὴν Ἐκκλησίαν δικαίως ἐκρίναν τὸν Τουρκικὸν τ ε σ κ ε ρ ἐν ἀνεπαρκῇ καὶ ἀμφίβολον, ἐπιχειρήσαντες δὲ νέας διαπραγματεύσεις, ἐπέτυχον ἐπιεικῆ τινα συμφωνίαν, τῇ ἀρωγῇ τινῶν μεγάλων δυνάμεων, ἰδίᾳ δὲ τῆς Γερμανίας. Τῆς συμφωνίας ἐπιτευχθείσης, διεβιάσθη τῇ Πύλῃ ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ταχρίριον ἐπικαλούμενον τὴν ἐπακρίβωσιν καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ τεσκερῆ ἀσφαῶν ὅπως συνταχθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμφωνηθέντων καὶ κυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου. Ἡ συμφωνία ἀποκλειστικῶς ἀφείρα εἰς τὸ ζήτημα τῶν πατριαρχικῶν προνομίων, ὧν ἐπεδιώκετο ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὸ ἀκέραιον ἀφίετο δὲ ἄλυτος ὁ γόρδιος δεσμὸς τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας, ἔπως ἐπιζητηθῇ ἡ λύσις αὐτοῦ μετὰ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τὴν ἐπανάληψιν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

Ούτως είχαν τὰ πράγματα ἐν Κων)πόλει κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας εὐλόγως δὲ προσδοκᾶτο ἡ ἐκδοσις τοῦ Σουλτανικοῦ ἰραδὲ καὶ ἡ ἀνεκτὴ, ὅπως δὴποτε, λύσις τοῦ ζητήματος τῶν προνομίων. Ἐν τούτοις, ἰδιωτικαὶ καὶ ἀνεπίσημοι εἰδήσεις ληφθεῖσαι γῆρας ἐκ Κων)πόλεως, βεβαίως εἰσι ἐπὶ τὸ ζήτημα τῶν πατριαρχικῶν προνομίων ἀπροσδόκητος μετατροπὴ ὅτι παρωράθη ἡ γενομένη συμφωνία, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ προσδοκωμένου Σουλτανικοῦ ἰραδὲ ἡ Πύλη ἀπέσειλεν εἰς τὰ πατριαρχεῖα νέον τεσσκερέν, ἐπεξηγοῦντα τὸν προηγουμένον κατὰ τρόπον ἀόριστον καὶ δεινούντα τὴν ἐρίδα δι' αἰτιάσεων καὶ ἀπειλητικῶν προσαγῶν. Ἄγνωστος ἐστὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιχύσαντος ἔλαιον εἰς τὴν πυρᾶν, ἀλλ' ὅπως δὴποτε δὲν ὑπάρχει ὡς νομιζόμεν, ἀνάγκη μαντικῆς δυνάμεως, ἵνα γνωσθῆ ἡ περιχάλπουσα καὶ εὐφραίνουσα τοὺς ἐν Ἀθήναις δυσχερεῖς, ὧν βάλσαμῶνει τὰς πληγὰς! Ὁ νέος τεσσκερές ἐρμηνεύων τὴν ἀρίστον καὶ ἐπίβουλον φρασίν τοῦ προηγουμένου «δικαιτικῶς ἔσται ἐγκυρος», βεβαίως ὅτι αὐτὴ οὐδόλως ἀφορᾷ εἰς τὰ ἀρχαῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προνόμια, ὡς ἀμφίβολα ἡ ἰσχύς καὶ τὸ κύρος ἀλλ' εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, τὰς ὑπαγομένας ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τουρκικῶν δικαστηρίων. Ἡ ἐξήγησις εἶνε δολιωτέρα τῆς φράσεως ἢ ἐπεξηγεί, περιλαμβάνει δὲ πιθανώτατα εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορῶσας εἰς κληρονομικὰ δικαιώματα. Ἐκτός δὲ τούτου ἀναγγέλλει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅτι τὰ θρησκευτικὰ προνόμια στηρίζονται ἐπὶ προηγουμένων βερατίων καὶ φερμανίων, τηρουμένων δὲ τῆς βίας ταύτης, θὰ δοθῶσιν ὁδηγίαι, κατὰ τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις, (ἢ συμφωνίας), εἰς τὰς κατὰ τόπους νομαρχίας. Τὰς ἀναφοράς καὶ τὰς διαδηλώσεις τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν ἀποδίδει ὁ τεσσκερές ὄχι εἰς τὴν θλίψιν καὶ συγκίνησιν αὐτῶν, ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Μητροπολίτας, οἵτινες ἐμμέσως καὶ ἀμέσως ὑπεκίνησαν τὰς ἐνεργείας ταύτας, ὡς ἐγνωσθῆ ἐξ ἐπισήμων ἐξετάσεων. Τέλος πάντων ὁ νέος τεσσκερές εὐδοκεῖ νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πατριαρχείων, ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐκλαμπρότης ὁ Βεζύρης ἀξιοῖ νὰ τεθῆ, κατὰ μέρος ἢ ἀπεργία τῶν ἐκκλησιῶν, ἧτις ὑφ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν κατεκρίθη, νὰ ἐπιληφθῆ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῶν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ νὰ παράσχη τῷ Παδιστῶ τῶν Ὀσμανιδῶν δείγματα ἀφοσιώσεως.

Τοιαῦτα ἐν συνόψει περιέχει ὁ νέος τουρκικὸς τεσσκερές, ὃν ἐπέμψεν ἡ Πύλη εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Δι' αὐτοῦ οὐδαμῶς ἀνεσάλθη ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω πορεία τοῦ ζητήματος τῶν προνομίων. Πλαγίως ἡ τουρκικὴ πονηρία ποιεῖται μνείαν τῶν γενομένων συμφωνιῶν καὶ ἀνομολογεῖ τὴν ἰσχύν τῶν προηγουμένων βερατίων καὶ φερμανίων, μεταβάλλει ὅμως ἐπιβούλιος τὸν τρόπον τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἐνεργείας καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ μηδενίσῃ βαθμηδὸν τὰ πατριαρχικὰ προνόμια ἐν τῇ ἐφαρμογῇ. Ἀπέναντι τοιαύτης ἐπιβουλῆς καὶ τοσαύτης κακοπιστίας ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία θὰ ἀντιτάξῃ βεβαίως τὴν ἀντιδραστικὴν πολιτικὴν τῆς ἀκραδάντου παθητικῆς ἀντιστάσεως, ἐριδομένη ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς δυνάμεως, ἧτις ἀκαταγώνιστος οὐσα, κατήγαγε πάντοτε νίκας κατὰ τῶν πολεμίων. Κηρύξασα ἑαυτὴν ἐν διωγμῶ, θὰ ἐγκατερίσῃ ἐν τῇ διώξει, θὰ διατηρήσῃ δὲ τοὺς ναοὺς κεκλεισμένους καὶ διακεκομμένας τὰς ἱεροτελεσίας. Ἀνένδοτος ἐν τῇ ἀμύνη, θὰ ἀγωνισθῆ ἐρρωμένως ὑπὲρ τῶν ἑαυτῆς προνομίων καὶ θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄρσιν τῶν σκανδάλων καὶ τῶν ἐνοχλήσεων, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ θέσις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρτίας, ἡ ὅλων ἀσυμβίβαστος πρὸς

τὰ καθήκοντα καὶ τὰ νόμιμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀδιάρκρον αὐτῇ τί ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. δι' ὃ δὲν εὐθύνεται.

«Καιροί».

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐκείνων οἵτινες θὰ καταγίνωσιν εἰς συλλογὴν λέξεων διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ συλλόγου «Κοραὴ» Ἀθηνῶν προκηρυττόμενον διαγωνισμόν καταχωρίζομεν ἐνταῦθα τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.

Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος Κοραῆς κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ προκηρύσσει γλωσσικὸν διαγωνισμόν ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους.

1) Γίνονται δεκτὰ εἰς τὸν ἀγῶνα γλωσσικὰ μνημεῖα ἀνεκδοτὰ πάντος εἶδους, ἧτοι λεξιλόγια καὶ εἰδικώτερον συλλογαὶ λέξεων τῶν γεωργικῶν, ποιμένων, ἀλιέων, ναυτικῶν, τεχνικῶν κτλ. συλλογαὶ ὀνομάτων τῶν χερσαίων καὶ θαλάσσιων ζῶων, τῶν φυτῶν, τῶν λίθων κτλ. Προσέτι συλλογαὶ κυρίων ὀνομάτων ἀνθρώπων ἐπωνύμων καὶ τοπωνυμιῶν. Ὁμοίως συλλογαὶ δημοτικῶν ἄσμάτων, παροιμιῶν, μύθων, ἀνεκδότων, παραδόσεων, ἐγγράφων ἢ ἄλλων χειρογράφων ἐν τῇ λαλομένῃ γλώσσῃ κτλ. Τέλος πραγματεῖαι πρωτότυποι καὶ ἀνεκδοτοὶ περὶ τῆς δημόσιας γλώσσης.

2) Τὰ πονήματα ἀποστέλλονται ἐπὶ συντάσει πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν γραμματεῖα τοῦ Συλλόγου τὴν 1 Μαρτίον ἐκάστου ἔτους μετὰ δελητίων ἐσφραγισμένων καὶ περιεχόντων τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου, ἐπ' αὐτῶν δ' εἶναι γεγραμμένον ρητὸν τι ὅπερ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δοκιμίου.

3) Ἐπιτροπὴ, ἐκλεγομένη ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου, βραβεύει ἐν ἧ καὶ πλείονα τῶν ἀποσταλησομένων ἔργων. Τὸ ἄριστον πάντων λαμβάνει βραβεῖον 500 δραχμῶν τὰ δ' ἀμέσως ἐπόμενα κατὰ τὴν σπουδαιότητα, ἄν ὡς πολλοῦ λόγου ἄξια, ἀνὰ 300. Ἡ ἀνάγκη τῆς κρίσεως καὶ ἡ ἀπονομὴ τοῦ βραβεῖου γίνονται κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

4) Ἡ τε κρίσις καὶ τὰ βραβευθέντα πονήματα, δημοσιεύονται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ περιοδικῷ.

5) Τὰ χειρογράφα τῶν βραβευομένων καὶ μὴ βραβευομένων ἔργων κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου.

6) Τὰ μὴ βραβευθέντα δύνανται νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸν τοῦ ἐπομένου ἔτους διαγωνισμόν διορθούμενα καὶ συμπληρούμενα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1890.
Ὁ Πρόεδρος
Ἀλ. Γ. Παπάτης
Ὁ Γραμματεὺς
Γ. Ν. Χατζιδάκης
Ὀδηγίαι.

Ἐπειδὴ τινες τῶν ἐπιθυμούντων νὰ μεταγῶσι τοῦ ἀγῶνος δυνατόν ν' ἀγνωστὶν ἐπὶ τίνα πρὸ πάντων ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν, ἄλλοι δὲ πιθανὸν ν' ἀποδυσπετήσωσιν, ἀποβλέποντες εἰς τὸ μέγεθος καὶ πολυμερές τοῦ ἐπιχειρήματος, ἐκρίθη ὠφέλιμον νὰ δοθῶσι βραβεῖα τινες ὁδηγίαι, σκοποῦσαι τὴν κατατομὴν καὶ διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου. Δηλοῦται δ' ἅμα ὅτι προθύμως ἀποστέλλονται πληρέστεραι καὶ εἰδικώτεραι ὁδηγίαι παρὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς πάντα αἰτήσαντα.

Α'
Οἱ ὑπὸ γραμματικὴν ἐποψίν μέλλοντες ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τὴν γλῶσσαν ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπὶ τὴν ἀκριβῆ προφορὰν τῶν φθόγγων, ἐπὶ τὴν κλίσιν, τὴν σύνθεσιν καὶ παραγωγὴν τῶν λέξεων, τὴν σύνταξιν καὶ πλοκὴν αὐτῶν.

1. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ προφορὰ κατὰ τόπους ποικίλλεται. Ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ο(ω) προσφέρεται ου, ἀντὶ τοῦ ατόνου ε [αι] ι, καὶ ταῦτα καθολικῶς ἢ μόνον ἐν τισι περιπτώσεσι. Πολλαχοῦ οὔζεται ἡ ἀρχαία τοῦ υ ὡς ου προφορὰ ἀλλὰ καὶ ἀντὶ ἄλλων φωνηέντων ἔχομεν ου (πυρνώρι, μουστάρι κτλ.) Ὁμοίως τὰ φωνήεντα ὑφίστανται συζήτησιν (ἀλλ' οὐχὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οὐδ' ἐν πάσῃ περιπτώσει.) ἀφαίρεσιν, ἐκθλιψίν, ἐπέμβασιν κτλ., ἀλλ' οὐχὶ πανταχοῦ ὁμοιοτρόπως. Ὁμοίως τὰ σύμφωνα μεταβάλλονται, ἐναλλάσσονται, ἀποβάλλονται κτλ. πρὸς δὲ ἄλλως ἐν ἀρχῇ καὶ ἄλλως ἐν μέσῳ λέξεως. Μόνον ἀκριβῆς περιγραφή τῆς προφορᾶς αὐτῶν κατὰ τόπους καὶ τοπικαὶ συλλογαὶ πληθεῖς θὰ διδάξωσι τοὺς νόμους πάντων τῶν παθῶν τούτων. Ὁμοίως πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν τονιζομένων ἢ ἀτόνων συλλαβῶν, εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεως τοῦ τόνου κτλ.

2. Ἐν τῇ κλίσει πλείστα παρατηρήσεως ἄξια. Τίνα π.χ. ὀνόματα μετέβαλον κλίσιν, τίνα γένος, τίνα ἔχουσι μόνον πληθυντικόν, τίνα μόνον ἐνικόν, τίνα κλίνονται ἐν τῷ ἐνικῷ κατὰ τίνα κλίσιν, καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ κατ' ἄλλην. Ποῦ οὔζεται ἡ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ τῶν τῆς Βας κλίσεως καὶ ποῦ μόνῃ ἡ ὀνομαστικῇ. Ποῦ ἀπώλετο ἡ γενικὴ πλοκῶν ἢ πάντων τῶν τῆς Αἴας καὶ ποῦ τῶν τῆς Βας κλίσεως. Τίνα τῶν ἀρχαίων δικατάληκτων ἐπιθέτων εἰς ος, -ον

πάζονται σήμερον ἐτι δικατάληκτα, τίνα τῶν εἰς ὄς, -εἰα, -ὲ πάζονται ἐτι οὔτω καὶ τίνα ἄλλα μετέβησαν εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν (μακρὸς, πικρὸς ἢ πικρὸς, ἀδρὸς.) Τίνα τῶν ἀρχαίων θηλυκῶν ἐπιθέτων εἰς α οὔζουσι τὸ α καὶ τίνα ἔλαβον ἀντ' αὐτοῦ τὸ η (βέβαιη, δίκαιη, ἀλλ' ἀγρία.) Τίνα οὐδέτερα εἰς ος πάζονται καὶ τίνα μετέβησαν εἰς ον ἢ καὶ τάνάπαλιν (τὸ δάσος, ἀλλὰ τὸ ἔργος.)

Ἐν τοῖς ῥήμασιν ἄξια πολλῆς προσοχῆς ἡ συλλαβικὴ καὶ χρονικὴ ἀξίησις ἀπλῶν καὶ συνθέτων ῥημάτων. Ἀλλαχοῦ μὲν παραλείπεται ἡ συλλαβικὴ ἀξίησις, ἂν μὴ τονίζηται, ἀλλαχοῦ δὲ τρέπεται εἰς ἡ ἀλλαχοῦ δ' ἀπαγγέλλεται κανονικῶς, ὅσάκις δὲν παραλείπεται ἐν ἀρχῇ προθέσεως. Ἡ δὲ χρονικὴ παραλείπεται μὲν συνθέστατα, ἀλλὰ κατὰ τόπους παρατηροῦνται ὡς πρὸς ταύτην πολλὰ καὶ ποικίλα φαινόμενα.

Ἐν τῷ θέματι τοῦ ἐνεστώτος, ἐξετάζεται τίνα ῥήματα εἰς -ω πάσχοσι κατὰ τὸ φαινόμενον συγκοπτήν, καὶ σχηματίζονται κατὰ τὰ συνρηγμένα (ἀρπῶ, ξεσκῶ, σχορπῶ, φηρῶ, χαιρετῶ,) καὶ τίνα λαμβάνουσι κατάληξιν ἰω ἰσω (κεντίζω, κρατίζω, ἐπιχειρίζομαι, ἀποχίττω κ.τ.λ.) Τίνα τὰ λαμβάνοντα ν (κλείνω, ἀρπῶ, λύνω, σπάνω, βάνω ἢ βρῖνω—βάλλω, γαλνῶ, σχωρῶ, ἢ αἶνω λαχαίνω, τυχαίνω, πεθαίνω, λαβαίνω κτλ.) Τίνα λαμβάνουσι ζ [τανύζω, σκοτιζω κτλ.] ἢ σκω-σκα, ὅπερ μάλιστα συχρὸν ἐν Κύπρῳ, Θράκῃ, Μακεδονίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ [μνίσκω, ἐπλυνέσκα, ἐπάθεινέσκα, ἐμάθεινέσκα κτλ.] ἢ χν [ἀπαντήχνω—ἀπαντῶ, βρῖχνω—εὐρίσχω, βαρίχνω—βαρῶ.] τ [δείχτω, γράφτω κτλ.] καὶ καθόλου πάσα μεταβολὴ ἐν τῷ θέματι τοῦ ἐνεστώτος.

Ἐξετάζονται προσέτι οἱ τύποι τῶν ῥημάτων οἷον ἀν λέγωνται οἱ συνρηγμένοι (πατῶ, μιῶ) ἢ οἱ ἀσυναίρετοι (πατάω, μιῶ) ἀν πάντων τῶν ῥημάτων ἐκφέρωνται ἀναλελυμένοι οἱ τύποι, ἢ τινῶν οὐχὶ [π. χ. ζῶ.] ἀν πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἐνικού ἢ ἀσυναίρετα ἢ μόνον τὸ γ ἢ μόνον τὸ γ καὶ α'. Ὁμοίως ἀν ἐν πάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι καὶ πανταχοῦ ἀπώλετο ὁ συνρηγμένος τύπος ἢ ἐν τισιν ἐσώθη. Τίνα ἀπὸ τῆς ε' συζυγίας εἰς εω μετέβησαν εἰς τὴν α' εἰς αω καὶ ἀν ἐν πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις προσώποις τίνας ὡς πρὸς ταῦτα ἀξιασημειώτους ποικιλίας παρουσιάζουσι τὰ εἰς-εω.

Ἐξετάζεται προσέτι τινῶν ἐκ τῶν φωνηεντολήκτων καὶ συμφωνολήκτων οἱ ἀόριστοι παρὰ τὰ γνωστὰ τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς διδάγματα σχηματίζονται εἰς ἑα (ἐγγίεα, ἐρώτηεα, ἐστέγνωεα κτλ.) τινῶν εἰς σα ἢ κα.

Ἐκ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων ἄξια ἰδίᾳ προσοχῆς ἡ προστακτικὴ κατὰ τὸ ε' ἐνικόν καὶ πληθυντικὸν πρόσωπον (τὰ μόνον ἐκ τῆς προστακτικῆς σωζόμενα,) ὅπερ ἐν τισι ῥήμασι σχηματίζονται ἀνωμαλῶς πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Πολλὰ τῶν φαινομένων τούτων εἶνε ἀνερμηνεύτα ἢ τοῦλάχιστον δυσερμηνεύτα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀγνωστὰ ἢ ἔκτασις αὐτῶν. Τὰ τῶς δημοσιευθέντα οὐδαμῶς ἐπαρκῆ.

3. Ἡ δὲ σύνθεσις δύνανται νὰ ἐξετασθῇ ἢ κατὰ τὸ λεγόμενον συνδετικὸν φωνήεν π. χ. παλαιόγερος παλαιόπαιδο, χταπόδι, ἀρχιμηγιά, ἢ καὶ κατὰ τὸν τονισμόν π. χ. ἀσπρόλαιμος, σαραντάπηχος, παλαιόπραγμα, πλατύσταμο κτλ. ἀλλ' ἑτέρου, ψευτογατρός, τρελλογυναῖκα, βοϊδοβοσκός, πετροκόπος, ἀνεμοκονηγός κτλ. εἰς τὸ σπουδαιότατον κατὰ τὴν σημασίαν καθόλου οὕτως ἄλλο βεβαίως σημαίνουσι σύνθετα οἷον γυναικόπαιδα, μαχαίροπύρινα, Νικολοβάραβα, Ἀπριλομάε, συκοστάφυλα, κεφαλόπαιδα [συνδετικὰ σύνθετα] ἄλλο δὲ πάλιν σημαίνουσι σύνθετα οἷον τρελλοκικόλας, παλαιόγερος, σαποκάραβο, ὁμορφονός [ἐπιθετικὰ σύνθετα]—ἄλλο δὲ σύνθετα οἷον κρασάκι—ἀσκός οἴνου, πετροβολῶ, δερματοτῆρι, χοιροβοσκός, συκοφάγος [προσδιοριστικὰ σύνθετα] ἄλλην δὲ πάλιν ἔχουσι δυνάμιν καὶ ἄλλως ἀναλύονται σύνθετα οἷον χρυσομαλλοῦσα, περδικοστήθω, μαυρομμάτης, ὀρνιθόμυαλος [κτητικὰ σύνθετα].

4. Ἐπίσης πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων, ἧτοι τινες τῶν ἀρχαίων καταλήξεων (-της, -σις, -σια, -ινος, -ανος, -ικος κτλ.) ὑπάρχουσι καὶ σήμερον ἑκασταχοῦ τινες ἐπιθίδουσι κατὰ τόπους [π. χ. -σία, -αδα, —ας -άδος, ὑποκοριστικὰ εἰς -ουδι, -ἔλλι, -άκι...] καὶ τινες φθίνουσι [π. χ. -σις τῆς κτλ.] Ἐνιαχοῦ μὲν εὐχρηστοῦσι τὰ θηλυκὰ εἰς -τρια, ἀλλαχοῦ δὲ τὰ εἰς -τρα (πλύστρια, πλύστρα) ἀλλαχοῦ μὲν τὰ ὑποκοριστικὰ εἰς -άκι, ἀλλαχοῦ δὲ τὰ εἰς -οῦδι κτλ. ὅπερ ὑποκοριστικὰ πολλαχοῦ ἐγένοντο κῆρια ὀνόματα ἀνθρώπων ἢ ὀνόματα οἰκογενειῶν. Πολλαχοῦ ἐκ τῶν θηλυκῶν ἐσχηματίσθησαν ἀρσενικά π.χ. ἡ Ἐλεούσα—ὁ Ἐλεούσης, ἡ Νικολέσσα—ὁ Νικολέσσος, ἡ γραιά—ὁ γραιός, ἡ πλύστρα—ὁ πλύστρος κτλ.

5. Ὁμοίως ἀνάγκη νὰ δοθῇ πολλὴ προσοχὴ εἰς τὴν σύνταξιν καὶ πλοκὴν τοῦ λόγου λ.χ. μορίων μάλιστα γίνεται χρῆσις καὶ τινῶν σπανίων, πῶς ἐκφέρεται συνήθως ὁ λόγος (πλαγίως ἢ διὰ παραθέσεως τῶν αὐτολεξεῖ λόγων ἄλλου,) γίνεται χρῆσις ἱστορικῶν ἐνεστώτων, γίνεται ἐπανάληψις τῶν μετ' ἐμφάσεως ἐκφερομένων λέξεων, ἐπιτρέπεται χασμῶδια κτλ.

B.

Ἐν πανί, μάλιστα δὲ διὰ τὴν συλλογὴν λέξεων, οἱ ἀσχολητῆσθαι οφείλουσι νὰ ἀπευθύνωνται κυρίως εἰς γέροντας ἢ γράμματα καὶ δι' ἐκάστην κατηγορίαν λέξεων (γεωγραφικῶν ποικιλιῶν κτλ.) εἰς εἰδικούς. Ἄν τινες λέξεις εἶναι συνήθεις μὲν πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ ὅμως λίαν κοιναί, δὲν πρέπει νὰ παραλείπωνται καὶ αὐταὶ ἵνα εἶνε δυνατὸς ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως καθ' ἣν ἦτο ἐν χρήσει ἐκάστη τούτων. Μετὰ τῶν ἑλληνικῶν συλλεκτέαι καὶ πᾶσαι αἱ ξενικαὶ λέξεις, ὡς λίαν χρήσιμοι ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ ἐθνολογικὴν ἔποψιν. Ἐπισκοποῦντες τὰς λατινικὰς, ἰταλικὰς, τουρκικὰς κτλ. λέξεις μανθάνομεν, πλὴν ἄλλων, ὁποῖαν ἐπικοινωνίαν ἔσχον οἱ ξένοι πρὸς τοὺς ἑγχωρίους, ἐπὶ τινῶν πληθυσμῶν ἔδρασαν μᾶλλον ἢ ἦσαν καὶ τινῶν ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἐγένοντο εἰσηγηταὶ ἢ τελειοποιηταί.

Διὰ λέξεις ἀπαντώσας εἰς ὠρισμένας φράσεις, ἐπὶ εἰς ἄσματα, παροιμίας, μύθους κτλ. πρέπει νὰ σημειῶνται ἂν μόνον εἰς τὰ αὐτὰ ἀπαντῶσιν αὐταὶ ἢ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν λόγῳ.

Πρὸς ἀποφυγὴν οὐσιωδῶν παραλείψεων, καλὸν νὰ συμβουλευτῆται ὁ συλλέκτης τὰ πληρέστατα τῶν τέως δημοσιευθέντων νεοελληνικῶν γλωσσариῶν πρὸ πάντων δὲ, ἐὰν ἔχη ἀρκοῦσαν ὑπομονὴν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν λεξικὸν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, νὰ ἀναζητῆ ἐκάστης ἀρχαίας λέξεως, ἥς δυνατόν, νὰ ὑπάρχη ἀντίστοιχος νεοελληνικὴ, ἂν ὑπάρχη ἐν τῇ μελετωμένῃ ὑπ' αὐτοῦ χώρῳ.

Οἱ συλλέκται οφείλουσι νὰ παριστῶσιν ὡς οἷόν τε πιστῶς τοὺς ἀκουομένους φθόγγους (πρὸς τοῦτο δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ τὰ ξένα στοιχεῖα β, α, ρ, σκ, ι, κτλ.) ν' ἀποφεύγῃσι δὲ πᾶσαν διὰ τῆς γραφῆς μεταβολὴν τῶν ἀκουομένων φθόγγων ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοῦ νὰ λάβῃ ἢ λέξις τύπον ἀρχαιότερον ἢ καὶ νὰ ἐτυμολογηθῇ ἐκ τινος ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Τοῦτου γινόμενον ἢ συλλογὴ ἀπόλλυσι τὴν γλωσσικὴν αὐτῆς ἀξίαν.

Τῶν εὐσυγχύτων πρὸς ἄλλα καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ζῶων, φυτῶν, ὀρυκτῶν, δεόν νὰ σημειῶνται, ἐφ' ὅσον δυνατόν, διακριτικοὶ τινες χαρακτῆρες, ἂν δ' ὁ συλλέκτης γνωρίζῃ καὶ ἄλλα ἀλλαχού ἐν χρήσει ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, καλὸν νὰ παραθέτῃ καὶ ταῦτα.

Διὰ συλλογὰς κυρίων ὀνομάτων σημειωτέα τινά.

α'. Κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) συλλεκτέα μετ' ἀπασῶν τῶν παραλλαγῶν αὐτῶν, σημειομένης, ὡς ἂν εὐκόλον, τῆς τε συχνότητος αὐτῶν, τῆς γεωγραφικῆς ἐκτάσεως καθ' ἣν εἶναι ἐν χρήσει καὶ τῆς εἰδικῆς σημασίας τῶν διαφόρων καταλήξεων, ἂν μὴ αὐτῆς εἰδησιῆς. Ἰδιαιτέρως ἐξεταστοὶ κατάλογοι κυρίων ὀνομάτων, μνημονουμένων ἐν ἱεροτελεστῆσι (δίπτυχα ἐκκλησιῶν καὶ ψυχολόγια). Οἱ κατάλογοι οὗτοι, ἂν μὲν παλαιότερας ἐποχῆς, ἀντιγράφονται ὁλόκληροι, ἂν δὲ νεώτεροι, σημειοῦνται μόνον ἢ ἐν αὐτοῖς συχνότης ἐκάστου ὀνόματος, οὐδὲ τῶν κοινοτάτων παραλειπομένων.

Ἐκτὸς κυρίων ὀνομάτων ἀνθρώπων, συλλεκτέα δημῶδη ὀνόματα κινῶν, ἵππων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν.

β'. Οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἢ ἐπώνυμα. Ταῦτα συλλεκτέα ἰδίως ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος, εἰ δυνατόν, κατὰ πόλεις καὶ κώμας. Ὅσακις εὐκόλον, σημειοῦνται πρόσλευσις πιθανῆ ἢ βεβαία οἰκογενεῖας εἰς ἣν ἀνήκει ἐπώνυμον τι μεταβολή, ἢν τυχόν ὑπέστη τὸ ὄνομα. Ἐπὶ ἑκάστης καὶ συχνότης καθ' ἣν ἀπαντῶσι τὰ ἐπώνυμα ἐν τῇ τόπῳ (τὰ τελευταῖα ταῦτα μόνον διὰ τὴν δούλην Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἐλευθέρην ὑπαρχουσῶν πληροφοριῶν). Σημειωτέα ὁσακις δυνατόν καὶ ἢ ἐτυμολογία, ἂν ἄλλως μὴ εὐδηλός, καὶ μάλιστα ἂν ἢ ἐγχωριος διάλεκτος ἢ παράδοσις τις βοήθησεν πρὸς ἐπίγνωσιν αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἐπωνύμων δὲν πρέπει νὰ παραλείπωνται, ὅτε τὰ κατὰ τὴν γενικὴν ἐκ πατρωνυμίας ἐκφερόμενα, ὅτε ἄλλα οἰαδήποτε πατρωνυμικά. Ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος, καὶ ἄπλοῖ κατάλογοι ἐπωνύμων, ἐὰν πλείονες σχετικαὶ πληροφορίαι δυσκόλως δύνανται νὰ δοθῶσιν, εἶναι λίαν εὐπρόσδεκτοι.

γ'. Τοπωνυμιαί. Ταῦτα συλλεκτέα κυρίως ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος καὶ, εἰ δυνατόν, κατὰ περιφερεῖας κωμῶν, μὴ παραλειπομένων τῶν ὀνομάτων μῆτε τόπων ἀσήμεων μῆτε συνοικιῶν πόλεων ἢ χωριῶν. Ἄν τις τοπωνυμία εἰς ἐστῆσαν ἑκτασιν ἀναφέρηται, περιλαμβάνει δ' ἄλλας ἐλασσόνων ἐκτάσεων τοπωνυμίας, αὐταὶ σημειωτέαι ὑπ' ἐκείνην.

Ἐὰν πληροφορίαί τινες [παράδοσις, ὄνομα κτήτορος, φύσις ἢ θέσις τόπου, μνημεῖον τι ἢ κτίσμα ἐπιτόπιον κ.τ. λ. λέξεις ἐγχωρίας] ὑποβοηθῶσι πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἐτυμολογίας τοπωνυμίας τινος, ἄλλως ἀκατάληπτον, προσθετέαι καὶ αὐταί.

Ὅπου σώζονται ἐγχώρια ἑγγραφα προγενεστέρων χρόνων προστά τοῖς συλλέκταις, καλὸν νὰ σημειῶνται αἱ ἐν αὐτοῖς ἀξιοσημεῖοι λέξεις, τύποι φράσεις καὶ ἰδιὰ κύρια ὀνόματα ἀνθρώπων, οἰκογενειῶν καὶ τόπων, πότε πρῶτον ἀπαντῶσι καὶ ἂν ἐκλείπωσι, πότε ὕστατα ἀναφέρονται. Εἰδικώτερον τὰ ἐπώνυμα, ὡς ἂν εὐκόλον καλὸν νὰ ὀρίζηται κατὰ τῆς χρονικῆς περιόδου συνεχῶς ἀναφέρονται, διότι ἂν μετὰ διακοπὴν τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον αὐθις ἀναφαίνηται ἐν τινι τόπῳ δυνατόν νὰ οφείληται εἰς νέους ἐποίκους φέροντας αὐτό.

Καὶ δι' ὀνόματα δὲ τόπων ἱστορικῶς γνωστῶν ἀνάγκη πολλὰκις νὰ σημειῶνται ἐὰν διαρκῶς ἐπ' αἰῶνας ἀπαντῶσιν ἐν ἐγχωρίοις τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἑγγραφοῖς, διότι ἢ ἐν μεταγενέστερα τινὶ ἐποχῇ ὑπαρξῆς ἀρχαίας τινος ἱστορικῶς γνωστῆς τοπωνυμίας δυνατόν νὰ ὀφείληται εἰς τὴν λογίαν παράδοσιν, ἥτις καὶ τοπωνυμίας εἰς λήθην περιπεσοῦσας αὐθις ἐπαναφέρει, οὐχὶ δὲ εἰς δημῶδη συνεχῆ παράδοσιν.

ΑΙΝΙΓΜΑ 69ο

Τὸ ὄνομά μου, φίλε μου, συχνά συχνά προφέρει εἰς πλείους δ' ὅσας πράξεις σου ὑπογραμμῶν μὲ φέρεις. Μὲ ἔχεις μέσα στοὺς ναοὺς, μὲ ἔχεις στὰς οἰκίας, μὲ ἔχεις εἰς τὴν ἐρημον, εἰς δάση, περὶ λίαν. Τὸν τόνον μου μὲ προσοχὴν εὐθὺς ἔμα ἀλλὰ ἔμα. ὡς τὸν ἀναγνώσκοντα ὁμοῖον τούτου θῆξης. Τὸ πρῶτον δ' ἂν στοιχεῖόν μου θελήσῃς νὰ μευ ρίψῃς. Ζῶν τετράπου ἀπαντᾷ, χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ.

Κρασία νέα καλλὰ	γρ.	135—145
» δεύτερα	»	110—125
» ξυνομένη	»	50—80
ρική σούμα 19 βιβ. ἢ ὄκ. παρ.		70
σταφίδες βρασταὶ ἢ ὄκ. παρ.		62—65
σταφίδες ξηραὶ	»	70—72
ἄλευρα τῆς Ἀνατολῆς ὁ σάκκος γρ.		115—120
ἄλευρα ἐντόπια τῶν Μηναν.	»	110—112
σίτος τὸ κοιλόν	»	18—22
κριθή	»	11—12
χαρούπια εἰς τὰς ἀποθήκας	»	92—93
τὸ χαλεπικὸν καντάρι.		

(Μὲ ἄγραν Ἀγγλίας 132).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Σ. Κουτουπίδης ὀδοντοποιὸς εἰδοποιεῖ τὸ σεβ. κοινὸν δι' ἑτέρι τεχνιτοῦς ὀδόντας ἀπὸ ἑνα ἔως ὀλόκληρον σιαγόνα κατὰ τὴν τελευταίαν ἀμερικανικὴν μέθοδον, καθαρίζει τοὺς μαύρους πεπορωμένους καὶ πάσχοντες ἀπὸ σκορβοῦτον (Νουσλάν), σφραγίζει τοὺς κωφοὺς δι' ἀργύρου καὶ λοιπῶν μετάλλων, ἐξάγει ἐπιτηδῶς τοὺς ἀνάγκη νὰ ἐξαχθῶσιν ὀδόντας, ὡς καὶ τὰς ἐπιφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ρίζας παλαιῶν ὀδόντων, ἔχει σκόνας πρὸς διατήρησιν τῆς λευκάνσεως τῶν ὀδόντων καὶ τὸν ὄντων οὐλῶν, ἐπιδιορθώνει παλαιὰς τεχνιτοῦς ὀδόντας, κ. λ. Κάμνει καὶ κατ' οἶκον ἐπισκέψεται.

Ὅθεν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην διὰ νὰ μὴ μεταμνηθῶσι κατόπιν, ἄς σπεύσωσι μίαν ὥραν πρωτῆτερα ζητοῦντες αὐτὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ ἱατροῦ κ. Ι. Καραγεωργιάδου, καθότι εἶναι ἀόριστος ὁ καιρὸς τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, καὶ θέλουσι μείνει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτοὶ λίαν εὐχαριστημένοι διὰ τε τὴν τέχνην καὶ τὰς συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Mr S. Koutoupides, the dentist, is to be found at any time, in the Pharmacy of Dr Garageorgiades.

Κύρι

Ἐπειδὴ ἄνευ τοῦ ἐπιθέτου Καλλογύρης δὲν καθίσταται γνωστὸς πρὸς τοὺς μετ' ἐμοῦ συναλλαττομένους κ. λ., διὰ τοῦτο καθιστῶ ὑμῖν γνωστὸν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπογράφωμαι Χ. Π. Καλλογύρης, ἀντὶ Χ. Πετρίδης καὶ λάβετε παρακαλῶ ὑπὸ σημείωσιν τοῦτο.

Λάρινα 2 Δεκεμβρίου 1890.

Χ. Π. Καλλογύρης
Chr. P. Kallogiris

Ὁ κάλλιτος φωτογράφος κ. Μ. Μ. Παπαζιάν, διαλύσας τὸν μετὰ τοῦ συναδέλφου του κ. Ι. Φωσκόλου συνεταιρισμὸν, συνέστησεν ἴδιον φωτογραφεῖον ἐν τῇ ὁδῷ «Βικτωρία» ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. γ' Γεωργίου γ' Ἰωάννου ἀρ. 108. Πέποιθεν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινῆ ὅπερ ἐξετίμησε καὶ ἐκτίμα τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἱκανότητά του. Τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

Ἐνοικιάζεται ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν Χρυσορροιατίσης νεοῦμητος οἰκία τοῦ κ. Μιχαήλ Πολυδώριδου οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐνοικιάσωσιν αὐτὴν ἄς ἀποταθῶσι πρὸς τὸν ἴδιον.

Ἀμαξια κινουμένη, στερεὰ, εὐρύχωρος καὶ ἀναπαυτικὴ ἱσταμένη πάντοτε ἐνταῦθα, εἰς τὸ γάνι τοῦ Σύνου, ἀνήκουσα τῷ κ. Πέτρῳ Κουμῆ ἐξ Ἀθηναίων. Δύναται πᾶς ὁ βουλομένης νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ δι' οἰονδήποτε μέρος τῆς νήσου. Εἰσιτήρια ἐκδίδονται παρὰ τοῦ κ. Κωνσ. Παπαδοπούλου κατὰ τὴν μεγάλην ἀγοράν.

Πολλαὶ παραγγελίαι τοῦ κ. Βασιλείου Θεοφανίδου ἐφθασαν ἐξ Ἀγγλίας εἰς τιμὰς καθ' ἃς καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια καταστήματα ἐν Ἀγγλίᾳ πωλοῦσι. Νέαι παραγγελίαι ἐδόθησαν διὰ χειμῶνικὰ κατὰ προτίμησιν καὶ ἐκλογὴν τῶν πολιτῶν. Δύναται πᾶς τις νὰ ἴδῃ τὰ δείγματα καὶ θὰ μείνῃ λίαν εὐχαριστημένος καὶ ἐκ τῆς ποιότητος καὶ ἐκ τῆς εὐθηνίας.

Γραμματόσημα κυπριακὰ μεταχειρισμένα ἀγοράζει εἰς καλὴν τιμὴν ὁ κ. Β. Θεοφανίδης. Οἱ ἔχοντες τοιαῦτα ἀποταθῶσιν εἰς αὐτὸν καὶ θέλουσι μείνῃ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς τιμῆς ἢν προσφέρει.

Τὰ ἀντικρῶ τοῦ Τζαμίου τρία μαγαζεῖα τῆς Ἐκκλησίας Ἀγ. Νάπας, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα μαγαζεῖα τῆς Θεῆλης, εἶνε διατεθειμένα πρὸς ἐνοικίασιν.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς

Ὅσοι ἀγαποῦν νὰ πίνωσι καθαρὰν μασίχαν, ἐβγαλμένην ἀπὸ σαφυλὴν τῆς Κύπρου καὶ οὐχὶ ἀπὸ σπύρτα Εὐρωπαϊκὰ, ἄς κατευθύνωνται εἰς τὸν καθηγητὴν ὄντως τῆς κατασκευῆς ἀδὸλων καὶ καθαρῶν οἰνοπνευμάτων διαφόρων εἰδῶν κ. Γ. Μιχαηλίδην, ὅς ἐβραθεύθη τόσας φορὰς διὰ τὴν πρὸς ταῦτα ἱκανότητα καὶ καθαριότητά του. Αἱ τιμαὶ λίαν συγκαταβατικαί.

Ἐν τῇ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῶν Μαραθεφτῶν καταστήματι τοῦ κ. Κωνσ. Παπαδοπούλου εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς ἱερατικὰ φορέματα ἔτοιμα, ἐκ καλῆς χρυσοῦφάντου κόφας.